

De grote, hoge ruimte is zoveel mogelijk intact gelaten. Dat betekent weinig muren en deuren; alleen de slaapkamers, de badkamer en de wc hebben een deur.

John & Alessandra

Loft in badkuipen- fabriek ademt het verleden

Het huis van John en Alessandra Haverdil in Ulft ademt het verleden. Bijna letterlijk, want nog elke dag komt er in de loft in de voormalige badkuipenfabriek een beetje fabrieksstof vrij. Het hoort erbij, vinden de twee liefhebbers. „We wilden dit huis zo min mogelijk onze wil opleggen.”

Tekst: Frederike Krommendijk Foto's: Henny van Belkom

Bij de verbouwing keken Alessandra en John goed naar welke elementen ze konden behouden. Het resultaat is een loft die nog altijd de sfeer van vroeger uitstraalt.

Meer dan 100 jaar werden in dit gebouw badkuipen geëmailleerd door de fabriek van DRU. Een bekende naam, bijna elk gezin in Nederland had in de vorige eeuw wel een geëmailleerde braadpan van dit merk. Ulft wás DRU, elke familie telde fabrieksarbeiders. Zo ook de vader van John. Toen John jaren later wethouder werd van de gemeente Oude IJsselstreek, waaronder Ulft valt, omarmde hij het terrein en droeg hij bij aan een complete metamorfose tot prachtig woongebied met de oude industriële sfeer. De Badkuipenfabriek, met 16 lofts, is daar een onderdeel van. Dat Alessandra en hij ergens op het terrein zouden gaan wonen, paste helemaal in hun woondroom. „Wij houden heel erg van deze sfeer. In mijn geboorteland Italië hadden we al heel wat van dit soort projecten bekeken. Steeds als we terug kwamen van vakantie, keken we hier op het DRU-terrein

‘Het ruimtelijke karakter hebben we zoveel mogelijk intact gelaten. Zo min mogelijk deuren en wandjes.’

naar de laatste ontwikkelingen”, vertelt Alessandra. Hun vorige huis werd gelukkig ook snel verkocht en zo konden ze hun woondroom waar maken met de aankoop van een casco loft.

Eén grote ruimte

Het stel trof niet meer dan een karkas aan. „De buitenkant was helemaal gerenoveerd, binnen was alles nog kaal. Dan kun je meteen alles strak stuken en

sauzen, maar dat wilden wij juist niet. We hebben heel goed gekeken welke elementen we konden behouden en wat bijdroeg aan de sfeer”, legt John uit. Even schrikken was het wel. Wie de voordeur open deed, zag alleen één grote ruimte en kon bijna meteen onderuit

gaan in een gat van de voormalige liftschaft. „Er was niks. En juist dat ruimtelijke karakter hebben we zoveel mogelijk intact gelaten. Zo min mogelijk deuren en wandjes. Beneden heeft de wc een deur, helemaal boven de twee slaapkamers en de badkamer.

Met liefst lokale en regionale ambachtslieden werd alles centimeter voor centimeter opgebouwd.

Verder is alles open”, vertelt John. De twee harde werkers namen geen aannemer, maar hielden zelf de leiding. Tijdrovender, maar wel een garantie dat er geen, voor hen kostbare details verloren zouden gaan. Met liefst lokale en regionale ambachtslieden werd alles centimeter voor centimeter opgebouwd.

Soms vergde dat wel even uitleg om te voorkomen dat bijvoorbeeld de stucadoors alles zouden aanpleisteren. „Kijk, hier kun je zien hoe de vorkheftrucks keer op keer langs de muur zijn geschaafd. Dat kun je gladtrekken, maar wij vinden dat gebutste juist mooier. En alle leidingen lopen ook over de muren in plaats van erdoor, net als vroeger. Zelfs de bakelieten schakelaars zijn nog zoals toen, al hebben we er wel wat nieuwe, nagemaakte bijgekocht”, wijst John.

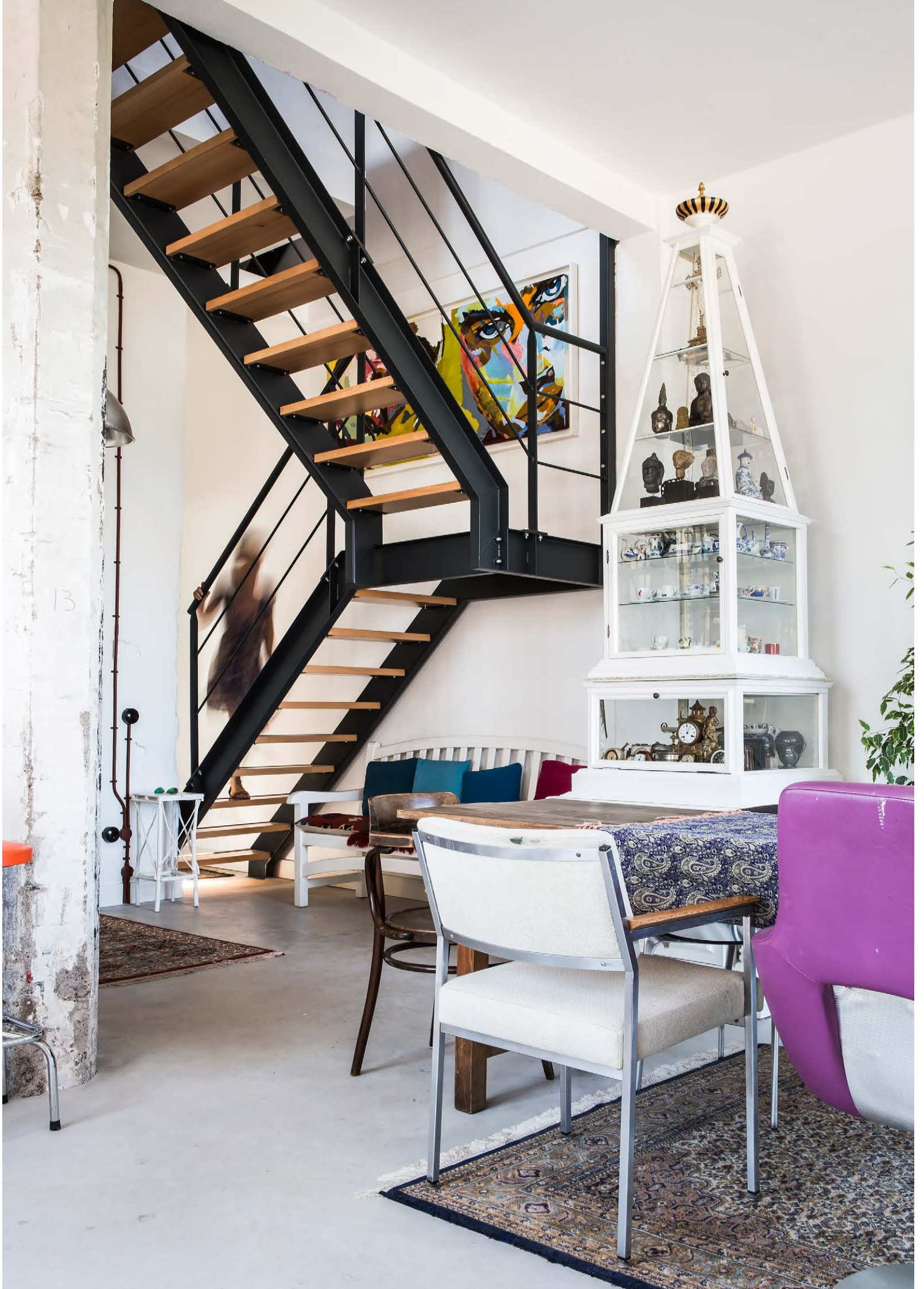
Ook in de keuken is nog een deel van de oude fabrieksmuur te zien, precies zoals Alessandra en John het aantreffen. Het pleisterwerk is voor het contrast wel weer mooi helder wit gemaakt, en voor de hygiëne komt nog een plexiglasplaatje voor de bakstenen achter het fornuis. Zo werd en wordt steeds gezocht naar de balans tussen de schoonheid van de ouderdom en het comfort van nu.

Een eeuw fabrieksstof

John, tijdens de verbouwing twee jaar geleden nog wethouder, kluste bijna elke avond en elk weekend, Alessandra was er alle dagen vanaf zeven uur 's ochtends. „Een hele klus, maar we kijken er zo goed op terug. Die energie, dat je het steeds mooier ziet worden... Met vriendinnen heb ik onder andere het houten plafond in de slaapkamer schoongemaakt. Het vuil blééf komen, een eeuw lang fabrieksroet en -stof. Nu nog, als ik heb afgestoft, ligt er soms na een uur al weer wat. Dat moet je voor lief nemen. Het huis ademt, zeggen wij dan”, zegt de vrouw des huizes.

Beneden loopt de bezoeker zo van de lichte hal de woonkeuken in. De entree was eerst veel donkerder, er zat geen raam in. Bij een Rijksmonument mag je natuurlijk niet zomaar een verandering aan de gevel aanbrengen, maar oude tekeningen wezen uit dat hier vroeger wel een raam had gezeten. Mits dit werd uitgevoerd in hetzelfde staal als de andere ramen, mocht er dus extra lichtinval worden gemaakt. Op de begane grond werd een nieuwe betonnen vloer gegoten, geïsoleerd en met vloerverwarming. Het beton werd alleen geverfd, Perzische kleden zorgen

De moderne roestvrijstalen keuken bij het industriële raam is favoriet. „Met al dat licht en zo'n uitzicht is er geen mooiere plek om je laptop open te klappen.”

‘Als ik heb afgestoft, ligt er soms na een uur al weer wat. Dat moet je voor lief nemen. Het huis ademt, zeggen wij dan.’

De slaapetage heeft giet-ijzeren ramen met enkel glas. 'Wij houden van een koude slaapkamer, gelukkig.'

‘We hebben een flinke verbouwing gehad maar door slim in te kopen zijn we toch niet over ons budget gegaan.’

voor een warmere uitstraling. De keuken, onder het mooie industriële raam, is van modern roestvrijstaal met zwart en hout. „Overdag zitten we eigenlijk altijd hier. Ik werk inmiddels als adviseur, ook veel vanuit huis. Met al dat licht en zo'n uitzicht is er geen mooiere plek om je laptop open te klappen.”

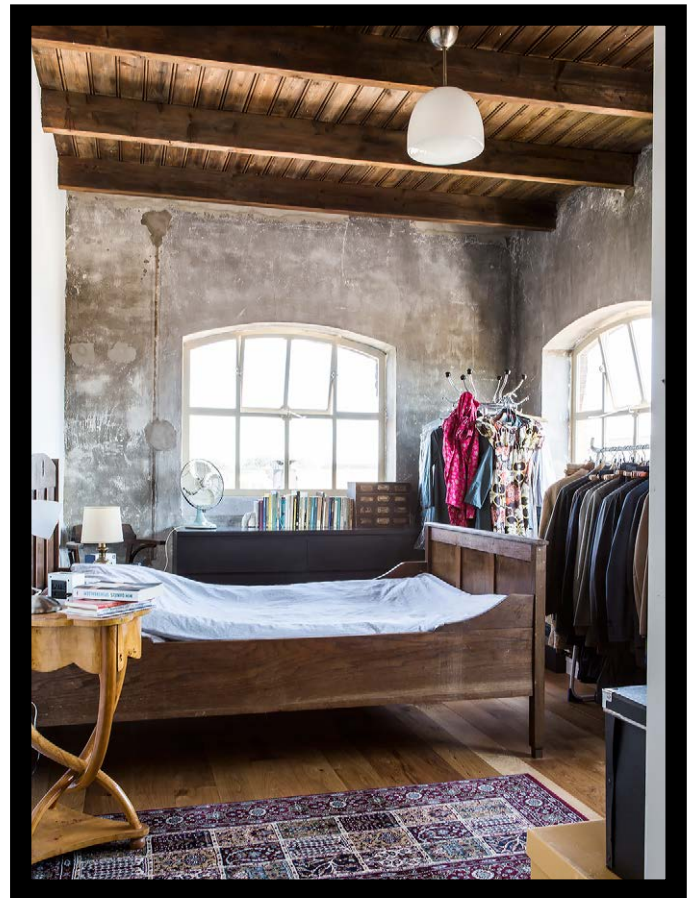
Bijzondere vitrinekast

Vier meter hoog is de ruimte, die ook nog plek biedt aan het atelier van John, die graag schildert. De deur naar het atelier komt uit Egypte, en stond bij een antiekhandel als decorstuk. „Een beetje schots en scheef, maar dat is niet erg.” De meubels zijn ook deels door hem zelf gemaakt, zoals de vitrinekast van vier etages waarin onder andere een schilderijlijst, oude kastdeurtjes, tafelpoten en een Venetiaans masker zijn verwerkt. „We hebben een flinke verbouwing gehad maar door slim in te kopen zijn we toch niet over ons budget gegaan. En we vinden spullen met een verhaal leuker dan nieuwe dingen”, zegt Alessandra, die in haar Italiaanse geboorteplaats ook graag naar de kringloop gaat. „Dan kost iets een paar tientjes en is het vervoer soms het driedubbele”, lacht ze. Soms bemachtigen ze iets gewoon door te vragen. „De industriële lamp die in de entree hangt, werd ergens weggegooid. Er zitten deuken in. Hier staat dat juist mooi.”

Een trap was er niet, die werd naar hun ontwerp gebouwd. Op de eerste verdieping, in de zitkamer, stelen oude groene liftdeuren de show. Daarachter zit behendig het hok voor de wasmachine verscholen, en de trap naar de slaapetage. In de zitkamer trekt je blik automatisch naar de oude roestige balken. Die werden schoongemaakt en gelakt zodat ze niet meer afgeven.

Fabrieksladdertje

Modern wooncomfort en oude sfeer gaan prima samen. Alleen op de slaapetage is het ouderwets fris door de gietijzeren ramen met enkel glas. „Wij houden van een koude slaapkamer, gelukkig.” De badkamer heeft een modern bad met een ouderwetse vorm. „We wilden eerst zo'n ouderwetse, op pootjes. Die kregen we ook wel aangeboden, maar die zag er niet uit. Dit past er net zo goed bij en is comfortabeler.” De Italiaanse designtegels sluiten aan bij de grijze, beige en blauwe tinten van de fabrieksmuren. Van het laddertje waarmee de fabrieksarbeiders vroeger omhoog klommen om bovenop de lift te kunnen komen bij panne, is nog één sport over. John kijkt er een beetje spijtig naar. „Er zat er nog één, maar die moest wijken voor de verwarming. Zo moesten we steeds beslissingen nemen, waarbij we steeds het authentieke probeerden voor te laten gaan. Een plek met zoveel historie moet je zo min mogelijk je wil oplegen.”

DRU Industriepark bezoeken

Het huis van John en Alessandra is gevestigd in de Badkuipenfabriek. Dit is maar een klein deel van het grote complex van 13 hectare in Ulft (net zo groot als het terrein van de Westergasfabriek in Amsterdam). Hier werkten tussen de 1500 en 1800 mensen in de DRU-fabrieken, een van Nederlands grootste ijzergieterijen. Waar ooit kachels, badkuipen, potten en pannen werden gemaakt is nu een centrum van bedrijvigheid, onderwijs, cultuur en ontspanning. Het DRU-industriepark is opgenomen in de European Route of Industrial Heritage. Een bezoek aan het terrein is zeker de moeite waard, hier komt historie weer tot leven. Mooi te combineren met een fietstocht langs de IJssel door de Achterhoek.